

W bogatej mozaice chrześcijańskiej wiary starożytne teksty nie są jedynie artefaktami historycznymi, ale oknami, które łączą nas z korzeniami naszej tradycji. Wśród tych skarbów znajduje się **Papirus Egerton 2**, fragment rękopisu, który od momentu odkrycia fascynuje teologów, archeologów i badaczy. Ten papirus, zawierający fragmenty dotyczące życia i nauczania Jezusa, uważany jest za jedno z najstarszych świadectw tradycji ewangelicznych.

Dlaczego ten fragment jest ważny dla teologii katolickiej i jak przemawia do nas dzisiaj, wieki po swoim powstaniu? Niniejszy artykuł zgłębia teologiczne znaczenie, duchową wartość i praktyczne zastosowania tego niezwykłego tekstu, zapraszając czytelników do pogłębienia swojej wiary i ponownego odkrycia przemieniającego przesłania Chrystusa w ich codziennym życiu.

Historia i kontekst biblijny

Papirus Egerton 2 został odkryty w Egipcie w XX wieku i datowany jest na około II wiek n.e. Zapisany w języku greckim, zawiera fragmenty tekstów, które wydają się być powiązane z Ewangelią kanonicznymi, choć różnią się stylem i narracją. Jego wyjątkowość polega na tym, że nie jest on dosłowną kopią żadnej istniejącej Ewangelii, ale raczej zbiorem wcześniejszych tradycji ustnych lub pisemnych.

Fragmenty tekstu

Papirus zawiera cztery epizody, które można rozpoznać jako echa ewangelicznych relacji:

1. **Dyskusja między Jezusem a przywódcami religijnymi**, przypominająca relacje z Ewangelii Jana.
2. **Cudowne uzdrowienie**, nawiązujące do opisów uzdrowień Jezusa w Ewangeliach synoptycznych.
3. **Przypowieść o sądzie**, która nie odpowiada dokładnie żadnemu znanemu tekstowi, ale odzwierciedla styl nauczania Jezusa.
4. **Opis autorytetu Jezusa w odniesieniu do Prawa**, podkreślający Jego rolę jako wypełnienia Pisma Świętego.

Związek z Ewangelią kanonicznymi

Papirus Egerton jest ważny, ponieważ ukazuje, jak wczesne wspólnoty chrześcijańskie przekazywały nauczanie Jezusa, zanim Ewangelie osiągnęły swoją ostateczną formę.

Podkreśla to bogactwo tradycji ustnych i pisemnych, które karmiły wiarę pierwszych chrześcijan. Jego istnienie przypomina nam, że boskie objawienie, choć inspirowane i prowadzone przez Ducha Świętego, było przekazywane przez historię i kulturę ludzką.

Znaczenie teologiczne

Jezus jako centrum historii

Papirus Egerton podkreśla kluczowy aspekt chrześcijańskiej wiary: **centralność Jezusa jako Syna Bożego i żywego Słowa**. Relacje w papirusie ukazują Jezusa aktywnego, nauczającego, uzdrawiającego i konfrontującego się z ówczesnymi strukturami religijnymi. Wzmacnia to nasze rozumienie Chrystusa nie tylko jako nauczyciela moralności, ale jako wcielenia Bożej miłości i prawdy.

Wiara pierwszych wspólnot

Rękopis ten mówi także o żywej wierze pierwszych chrześcijan, którzy żyli w kontekście prześladowań i marginalizacji. Dzięki takim tekstom możemy dostrzec, jak te wspólnoty znajdowały w naukach Jezusa siłę i sens, by stawić czoła swoim wyzwaniom.

Jedność w różnorodności

Chociaż Papirus Egerton nie odpowiada dokładnie Ewangelii kanonicznej, odzwierciedla podstawową jedność nauczania chrześcijańskiego. Przypomina nam, że Kościół od samego początku był miejscem różnorodności w wyrazie, ale jedności w wierze — zasadą, która pozostaje aktualna dla naszego życia duchowego dzisiaj.

Zastosowanie praktyczne

Pogłębianie studium wiary

Papirus Egerton zaprasza nas do ponownego odkrycia wartości Pisma Świętego i Tradycji w naszym codziennym życiu. Poświęcenie czasu na studiowanie Słowa Bożego — czy to poprzez czytanie Ewangelii, czy zgłębianie historycznych korzeni naszej wiary — wzmacnia naszą

relację z Chrystusem. Praktyką, którą można wdrożyć, jest *lectio divina* — modlitwa i medytacja nad Pismem Świętym.

Rozpoznawanie działania Boga w codzienności

Relacje zawarte w papirusie ukazują Jezusa, który działa w realnym życiu ludzi, uzdrawia ich i przemienia. To wyzwanie dla nas, by dostrzegać obecność Boga w codziennych wydarzeniach naszego życia i stawać się narzędziem Jego miłości, szczególnie poprzez akty miłosierdzia i współczucia wobec innych.

Odwaga i świadectwo wiary

Podobnie jak pierwsi chrześcijanie, jesteśmy powołani, aby żyć naszą wiarą odważnie w świecie, który często jest obojętny lub wręcz wrogi wobec przesłania Chrystusa. Oznacza to bycie spójnym w naszych wartościach, obronę godności każdego człowieka i niesienie nadziei do naszych wspólnot.

Współczesna refleksja

W świecie naznaczonym indywidualizmem i duchowym wyobcowaniem Papirus Egerton wzywa nas do powrotu do korzeni naszej wiary. Przypomina nam, że wiara chrześcijańska nie jest jedynie zbiorem doktryn czy praktyk, ale żywym spotkaniem z Chrystusem, który przemienia nasze życie i wzywa nas do przemiany świata.

Dziś, w obliczu wyzwań takich jak sekularyzm, relatywizm czy podziały wewnątrz i na zewnątrz Kościoła, tekst ten inspiruje nas do poszukiwania jedności w Chrystusie i ponownego odkrycia mocy Ewangelii w uzdrawianiu i odnawianiu. Zachęca nas także do kreatywności w ewangelizacji, wykorzystując współczesne narzędzia i zasoby, aby nieść przesłanie Jezusa na peryferie naszych czasów.

Podsumowanie

Papirus Egerton to coś więcej niż fragment starożytnego tekstu; to przypomnienie o bogactwie i głębi naszej chrześcijańskiej tradycji. Łączy nas z pierwszymi wspólnotami, które

w Jezusie znalazły sens swojego życia, i wzywa nas, abyśmy żyli naszą wiarą autentycznie i z pasją.

Niech to odkrycie zainspiruje każdego z nas do pogłębiania naszej relacji z Chrystusem, gorliwego studiowania Jego Słowa i życia jako świadkowie Jego miłości w świecie. Jak powiedział święty Paweł: „Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki” (Hbr 13,8). Niech ta prawda prowadzi nas na drodze do świętości i w misji niesienia Ewangelii na krańce świata.

Poniżej znajduje się pełne tłumaczenie rekonstruowanego tekstu na podstawie prac badaczy:

Fragment 1: Spór z przywódcami religijnymi

„A Jezus chodził po świątyni, a kapłani i starsi ludu podeszli do Niego, mówiąc: 'W jakiej mocy czynisz te rzeczy? I kto Ci dał tę moc?' Wtedy Jezus odpowiedział im: 'Zburzcie tę świątynię, a w trzy dni ją odbuduję.' A przywódcy powiedzieli: 'Ta świątynia była budowana przez czterdzieści sześć lat, a Ty odbudujesz ją w trzy dni?'"

Ten fragment przypomina interakcję Jezusa z przywódcami religijnymi w świątyni, podobnie jak opisano to w Ewangelii Jana 2,18-20.

Fragment 2: Cud uzdrowienia

„I oto, człowiek chory podszedł do Niego, mówiąc: 'Panie, jestem ciężko ranny. Ulecz mnie, abym mógł żyć.' I Jezus wyciągnął rękę i uzdrowił go, mówiąc: 'Wstań i chodź, bo Twoja wiara Cię uzdrowiła.' A człowiek wstał i chwalił Boga."

Ten fragment odzwierciedla opowieści o cudach uzdrowienia przez Jezusa, które znajdujemy w Ewangeliiach synoptycznych, takich jak w Ewangelii Marka 2,1-12.

Fragment 3: Przypowieść o sędzie

„Jezus powiedział: 'Królestwo Boże jest jak rolnik, który zasiał dobrą sieję na swoim polu. Ale kiedy nadszedł żniwa, znalazł chwast między pszenicą. I powiedział do swoich sług: Nie wyrywajcie teraz chwastów, żebyście nie uszkodzili także pszenicy. W dniu żniwa zbiorę chwast i spaliszę go, a pszenicę zbiorę do spichlerza.'”

Chociaż nie jest to dokładne odwzorowanie żadnej znanej przypowieści, fragment ten przypomina fragmenty takie jak Mateusz 13,24-30.

Fragment 4: Jezus a Prawo

„A niektórzy powiedzieli: 'Nauczycielu, Twoje nauczanie nie jest zgodne z tradycjami starszych.' A Jezus odpowiedział: 'Izajasz słusznie mówił o was, obłudnicy, kiedy pisał: Ten lud czci mnie wargami, ale ich serce jest daleko ode mnie. Na próżno mnie czczą, ucząc jako nauki przykazania ludzi.'”

Ten fragment przypomina napomnienie Jezusa wobec faryzeuszy, które znajduje się w fragmentach takich jak Marek 7,6-8.

Chociaż te teksty są niekompletne i fragmentaryczne, oferują fascynujący wgląd w to, jak wczesne wspólnoty chrześcijańskie zachowywały i przekazywały słowa i czyny Jezusa. Wydobywają one istotne aspekty Jego nauki: boską władzę, współczucie, sąd i wypełnianie Prawa.